

5. Fejezet – A hős felnyitja a régi sebeket

Amikor végeztem a levél megírásával kényelembe helyeztem magam, mintha egy arany csillagot kaptam volna a szobában lévők legyőzésének elismeréseként.

A hercegnő fájdalmasan nyöszörgött az eltört végtagjai miatt. És még nem fejeztem be, addig fogok neki fájdalmat okozni, amíg eszméletét nem veszti egy rövid időre.

A lovagok hasonlóképpen nehezen tűrték a hatalmas fájdalmat, és egyre többen közölük, öntudatlan állapotba zuhantak.

Végeredményként a fejüket úgy tartották, mintha csak a vízen úszott volna, a szemük pedig egy döglött halé volt. A nyöszörgések pedig szépen lassan elhaltak.

[Hm... Ez az érzés, milyen régen is volt.]

Miután befejeztem a munkámat, felkeltem, és azt vettem észre, hogy a látásom zavaros lett. Nyilvánvalóan azért, mert szinte teljesen elfogyott a mágikus erőm.

Miközben szavakat írtam a [**Tűz pókláb karddal**], folyamatosan gyógyítottam Alesiát a [**Zöldellő kristálykardommal**], így nem halt meg. Habár a [**Tűz pókláb kard**] sok mágikus erőt emészt fel, a [**Zöldellő kristálykard**] már annál kevesebbet.

[**Státusz kinyitása!**]

=====
Név: Ukei Kaito

Kor: 17 éves

Neme: Férfi

Életerő: 531/545

Mágia: 347/412

Szint: 1

Erő: 224

Kitartás: 347/4312

Állóképesség: 545

Ügyesség: 587

Mágikus Erő: 117

Mágiaellenállás: 497

Rejtett készség:

[Lélek Kard▽]

[Nyelv megértése]

Készség:

[Ütés: 1.szint]

[Mágia manipuláció: 1.szint]

[Égjárás: 1.szint]

=====

Megerősítést nyert, hogy a mágikus erőm 20%-kal csökkent. Ahogy várható volt a lélek kardom túlzott energiafelhasználása megmutatkozott a jelenlegi státuszon.

Ha nem szerzem meg újra a felépülés és felemésztés-csökkenés képességet, akkor nem fogok tudni úgy harcolni, mint korábban. Idővel emeljem a szintemet, vagy csináljak inkább mást helyette?

[Hmm... Öm... Nos, akkor. Azt hiszem, itt az ideje elindulni.]

Mivel itt már végeztem, ki kell slisszolnom a kastélyból, majd elmenni a legközelebbi városba. Ott pedig felkészülök arra, hogy elhagyjam a környéket.

[...Hasztalan. Nem tudsz megszökni ebből a kastélyból.]

[Hm, visszanyerte az eszméletét?]

[Több, mint 500 lovag állomásozik a kastélyban. Szörnyű halált fogsz halni a kínzásuk által.]

Sebző és helyreállító készségek egyidejűleg hatottak rá, emiatt a testi érzékei ideiglenesen lebénytak. Alesia hangja rekedté vált a fájdalomtól.

A szemeiben felgyulladó tűzből egyértelművé vált, hogy visszatért az ellenséges hangulatához.

Ahogy sejtettem, ilyen lenne egy igazi hercegnő eltökéltsége, ennyi kínzás után? Továbbra is zavarodott volt, és valószínűleg a szavainak fele hamis hőködés volt csupán, de ha adok még egy kis időt a felépülésre, akkor sokkal többet szórakozhatok. Határozottan jó hangulatban voltam.

Alesia hercegnő, aki engem nézett, miközben csendben töprengtem, hirtelen rám kiáltott, azt gondolva, hogy még mindig ő van fölényben.

[Ti másik földről származó vademberek mindig odáig vagytok magatoktól! Ee~ Nem engedlek el olyan könnyen. Ezerszer fájdalmasabb és megalázóbb módon foglak megölni, mint amennyit szenvedtem miattad.]

A szeme gyűlölettől égett.

Ezt akartam. Ezt a gyűlöletet csak akkor lehet megszerezni, ha felismeri az ember, hogy összetörték.

A tekintetében látszott, hogy rájött, lehetséges a fájdalom, szégyen és megalázottság érzését elnyomni.

Habár...

「Nos, ha nem sírsz, csúszol a földön a megbocsátásomért esedezve, akkor nem tudok rajtad segíteni. Az olyan hősök, mint te, egész hasznosak tudnak lenni, ezért ha dicsőséges hősként tennél fogadalmat a népünk előtt, képes lennél megbecsülni az esküt és hűséget fogadni nekem?」

Cöh-, ilyen romlott gyermeket. Lenézett, mert meg volt győződve róla, hogy ezzel a kinézettel és szavakkal felettem áll.

Ami engem illet, a hercegnőre néztem.

「Haaahhh~...」

Mélységesen csalódtam. Majd egy elképesztően mély és elkeseredett sóhajt hallattam.

Ezelőtt naiv és könnyen manipulálható voltam. Ez szörnyen szomorúvá és depresszióssá tett.

Nem állt szándékomban megtenni, de, még ha sírva, földön csúszva könyörögnék is megbocsátásért, ez a hercegnő akkor sem segítene. Csak meg akarta erősíteni az erőfölényét, azzal, hogy szánalmasnak tüntet fel engem. Tisztán látni lehetett a szándékát, hogy miután felhasznál, a megkínzásomat követően megölne.

A könnyen irányítható hősnőre a Choroin-san kifejezést szokták használni. A régi éneket pedig, aki pontosan egy Choroin-san volt, könnyen megtévesztette volna a hercegnő.

És megint, ez a sok fájdalom még mindig képtelen volt kielégíteni a bosszúszomjamat.

Még ha arra is gondol, hogy miként 'használjon fel', pusztán a megölése nem lenne elég a vágyaim elfojtására. Ebben az esetben nem.

Nem enged a meggyőződéséből. Ha nem ölöm meg saját kezűleg azokat az embereket, akik lenéztek és eltapostak engem, akkor sosem fog beteljesülni a bosszúm.

Számtalan ellenségem van, akin bosszút akarok állni, de ennek a megvalósításához rengeteg munkát és időt kell fektetnem minden egyes személybe.

『Hát nem csodálatos, hogy addig élvezhetem a bosszúm kiteljesedését, ameddig csak akarom?!』

Elképzelve a helyzetet akaratlanul is elmosolyodtam.

「M-Mi ez a reakció?! Ha azt gondolod, hogy hazudok a lovagokról...」

「Hm, Nem gondoltam arra, hogy hazugság lenne. A Hős megidézését titkosan kell kezelni, ezért hangszigetelő, mágikus és fizikai akadályokat állítanak fel. Mindaddig, míg a Hős megidézése nem jár sikerrel, senki sem fog belépni ebbe az épületbe.」

「Honnan tudod?!」

「Mert már hallottam róla korábban~」

Miközben a bután-kinéző hercegnő döbbenten bámult, felidéztem az első megidézésemkor történeteket.

「Szóval igen, elmegyek.」

Az oszlopokon lévő gyertyatartókat, melyek a megidézés kellékeit képezték, félredobtam.

Ezt követően az egyik kőlap zörögni kezdett, majd utat nyitott egy föld alatti folyosóba vezető lépcsővel.

「Senki sem tud a rejtett folyosóról a királyi család közvetlen leszármazottjain kívül, akkor miért!!?」

「Mert hallottam róla korábban, nem, inkább mivel jól informált vagyok~」

Hogy becsapjon, Alesia hercegnő egy teleportációs mágiát készített elő az idéző négyszög alá, hogy csapdába ejtsen; erről is mesélt még régebben.

「Veszélyes, elfelejtettem, hogy ez a hely veszélyes.」

Mivel képes voltam kicsit kielégíteni a bosszúvágyamat, majdnem elfeledkeztem erről a helyről.

Miközben szaporán lépkedtem, az egyik lovag tárgyként gurulva nyögdecselt a földön.

「Először pusztá kézzel zúzlak össze... habár, valaki megtanított egy érdekes módszert, hogy miként lehet ebben a szögben széttörni a torkot. Vajon meg tudom csinálni? Habár a mágikus erőm megbízhatatlan, de ha csak a [Tűz pókláb kardot] használom... akkor valószínűleg képes leszek rá...」

Ahogy mondtam, a kard végén létrehoztam egy pingpong labda méretű tűzgolyót, amit a lovag szájába löktem, majd szétrobbantottam.

「☪ ☞ % # & □ △ ◆ ■ ! ? 」

Mivel nem volt szükség rá, hogy meghalljon, ezért az erő mértékét minimálisra csökkentettem. A szája és a toroka megégett, így a lovag képtelen volt sikoltani.

「Hupsz~」

Miután megtettem ugyanezt a többi lovaggal is, lehetetlenné vált számukra a nyöszörgés.

「Végül, te, Alesia. Mivel egy jó darabig nem találkozunk újra, ezért van valami, amit el szeretnél mondani?」

「...A neved, mondd meg a neved.」

「Nah~ nincs semmi okom elrejteni a nevemet, mivel már le van írva... a levélben.」

Whosh~, a tűzlabda egyenesen a hercegnő szájába repült~.

「Úgy hívnak, hogy A Kétszemű Nemezis¹~」

「Mu~~~~」

Alesia hercegnő nem mutatott fájdalom miatti gyengeséget. Úgy elviselte a tomboló kint, hogy egy hangot se hallatott.

Minden ujja el lett távolítva és használhatatlanná vált. Sok időbe fog telni az is, míg a toroka újra meggyógyul.

「Áh, ezt elfogadom hadizsákmányként a dolgok felpörgetéséhez.」

Elvettem a nyakláncot, ami a hercegnő nyakán lógott. Ha nem tévedek, akkor most még nem fogok bajba kerülni, ha pénzre cserélem ezt az előkelő királyi ékszeret.

Alesia hercegnő bágyadt szemekkel nézett rám. A préda megkínzása határozottan kellemes volt.

Végül édes mosollyal az arcomon, egyedül ballagtam le a föld alatti folyosóba, hátamban égő tekintetével. Jó érzések töltöttek el a ma történetekre visszagondolva.

¹ Nemezis: bosszúálló sors, büntető igazság

Miközben lépkedtem a föld alatti folyosón, eszembe jutott egy korábbi dolog, ami miatt teljesen lefagytam.

Viszkető érzés futott végig rajtam, ahogy egy régi sebem felnyílt.

Akaratlanul sóhajtottam és hangot adtam a szavaimnak.

[Alaposabban végig kellett volna gondolnom, hogy minek hívatom magam... Ugh, AHHHH MI AZ A KÉTSZEMŰ NEMEZIS?!! Nem is valami ilyesmit akartam!!]

Személyesen nyitottam fel a régi sebemet a Chuunibyout² névvel, és amíg nem értem a kijáráshoz a testem fájdalomtól vonaglott.

² Chuunibyout szindróma= Általában fiatalabb gyerekeknél jelentkezhet. Egy képzeletbeli világot teremtenek maguk számára, ahol ők a gonoszt legyőző hősök. A környezetükkel nem törődve játszik el a saját maguk által kitalált szerepüket, amit később (amikor már kinőttek belőle) megbánnak.